

D ů v o d y:

Nalézací soud uznal obžalovaného vinným přestupkem § 32 zbroj. pat., spáchaným tím, že v květnu a před tím 1922 měl v držení zbraně, a to loveckou pušku a revolver neoprávněně, nemaje k držení zbraní těch potřebného povolení. Zmateční stížnost dovolává se proti tomuto odsuzujícímu výroku důvodu zmatečnosti č. 9 a) §u 281 tr. ř. uplatňujíc, že toliko neoprávněná držba zbraní je dle §u 32 zbroj. patentu ohrožena trestem kromě propadnutí nalezených zbraní, v tomto případě že však držba obžalovaného nebyla neoprávněnou, poněvadž nejde o zapovězené zbraně ve smyslu §u 2 zbroj. patentu; z povahy věci prý vysvítá, že lovecká puška není zapovězenou zbraní, a revolver má prý větší délku, než jak je stanovena pro zbraně zapovězené. Jde prý o zbraně dovolené, jichž držba ani zákonem ani nařízením úřadu nebyla zakázána obžalovanému, jenž prý proto byl oprávněn, zbraně ty držeti (§ 12 zbroj. pat.), zvláště když nařízením presidenta zemské správy politické ze dne 8. července 1920, čís. 429 Sb. z. a n. odvoláno bylo nařízení bývalého místodržitele pro království České ze dne 20. července 1918 čís. 52 z. zák. a nařízení zemského politického správce v Praze ze dne 19. března 1919 čís. 162 Sb. z. a n., jimiž zastaveno v Čechách oprávnění, míti nebo nositi zbraně. Zmateční stížnosti nelze upřítí oprávnění. Sankci dle §u 32 zbroj. patentu propadá neoprávněná držba zbraní, to jest držba z a k á z a n ý c h zbraní bez zvláštního písemného povolení úředního, jak to ze souvislosti s § 33 (»jestliže někdo sice d o v o l e n é zbraně«) a §u 8 zbroj. pat. na jevo vychází. Rozsudek zjišťuje sice, že obžalovaný neměl onoho zvláštního povolení k držení zbraní u něho zabavených, avšak to o sobě nestačí ještě k odsouzení dle §u 32, poněvadž ustanovení toto předpokládá mimo to držbu zbraní z a k á z a n ý c h. Otázkou však, zda jsou zbraně, o něž jde, zbraněmi ve smyslu zákona (§ 2 zbroj. patentu) zakázanými, nezabýval se nalézací soud vůbec. Vzhledem k tomu a k té okolnosti, že ani obsah rozsudku, ani obsah spisů neposkytují pro řešení této otázky potřebného podkladu, nelze zrušovacímu soudu rozhodnouti ihned ve věci samé, nýbrž jeví se potřeba, zrušiti rozsudek a vrátiti věc k opětnému projednání a rozhodnutí, ovšem na příslušný nyní okresní soud (§ 288 čís. 3 tr. ř.).

Čís. 1313.

Posudku lékařské fakulty lze se domáhati pouze tehdy, jde-li o otázky zřídka se vyskytující neb o otázky, k jichž správnému řešení jest potřebí poznatků a vědomostí, jež nestaly se ještě částí vzdělání všech odborníků, neb o otázky, jež skytají podnět k dalšímu vývinu vědy a získání nových poznatků.

(Rozh. ze dne 22. října 1923, Kr I 543/23).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Chebu ze dne 22. května 1923, jímž byl stěžovatel uznán vin-

ným zločinem těžkého poškození na těle dle §§ 152, 155 b), 156 a) tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost vytyká z důvodu čis. 5 Šu 344 tr. ř., že byl porotním soudním dvorem zamítnut odhájcův návrh, aby byl vyžádán posudek lékařské fakulty o chorobném stavu obžalovaného. Výtka jest neodůvodněna, návrh byl zamítnut právem. Lze ponechatí stranou, že návrhovatel dle záznamů protokolu o hlavním přelíčení neuvedl, z jakých důvodů a úvah domáhá se posudku fakulty, obmeziv se na pouhý poukaz k ustanovení Šu 126 tr. ř., a že v první větě druhého odstavce Šu 126 tr. ř. nejde o velící příkaz, nýbrž zákon zůstává volnému uvážení soudu, zda má pro vadnost posudku znalců již slyšených býti opatřen posudek fakulty na místě posudku jiných lékařů nebo chemiků. Stížnost nedokazuje ani, že posudek soudních lékařů, slyšených při hlavním přelíčení, je stížen některou z vad, v prvním odstavci Šu 126 tr. ř. vypočtených, pro něž jest po případě opatřiti posudek jiných znalců nebo fakulty, ani že jde v této trestní věci o případ důležitý, nebo nesnadný po rozumu poslední věty Šu 126 tr. ř. V onom směru uplatňuje stížnost pouze, že jest »jakýsi« rozpor mezi udáním soudních lékařů-znalců, — že při chorobě obžalovaného nevyskytuje se úplné zrušení vědomí — a seznáním svědka Dr. U-a, že zastihl obžalovaného při záchvatu v roce 1922 v bezvědomí. Avšak ustanovení prvního odstavce Šu 126 tr. ř. předpokládá vnitřní rozpor posudku, a nelze vadnost posudku odvoditi ze srovnání s jinými výsledky průvodního řízení, obzvláště ne ze srovnání jeho s výpovědí svědka, třebaže svědka znaleckého. Nehledě k tomu, seslabil svědek Dr. U. svůj výrok, že obžalovaný byl v bezvědomí, sám další větou, že nemá za to, že byl záchvat fingován, a soudní lékaři dovozují — opírajíce se o objektivní známky, zjištěné Drem U-em — zcela přiléhavě, že i při záchvatu, svědkem pozorovaném, nešlo o případ úplného zbavení vědomí, nýbrž že vědomí bylo pouze zakaleno. Ustanovení poslední věty Šu 126 tr. ř. nese se k tomu, by při objasňování otázek, spadajících do oboru soudního lékařství nebo soudní chemie, bylo v případě potřeby použito zvýšených záruk, jaké poskytují vynikající vědomosti a zkušenosti členů lékařské fakulty a mimořádné pomůcky, jaké má fakulta po ruce. Taká potřeba nastává tedy, nelze-li u jiných lékařů nebo lučebníků předpokládati dostatečné vědomosti, zkušenosti, zdatnost a soudnost, jichž třeba ke správnému pozorování, pojmání a posuzování skutečností, přicházejících v úvahu pro otázku, o kterou jde. Slova »pro důležitost aneb nesnadnost případu« odnášejí se tedy ke stanovisku lékařské fakulty a lučebnické vědy, nikoli k osobě a k zájmům obžalovaného. Stížnost je na zcestí, odvozuje-li důležitost této trestní věci z výše trestu, jaký obžalovanému hrozí, a ze značnosti náhrady, již bude povinen v případě odsuzujícího výroku. Důležitým pro lékařskou nebo lučebnickou vědu je trestní případ — bez ohledu na následky jeho rozsouzení pro pachatele — tehdy, jde-li v něm o otázky zřídka se naskytující, neb o otázky, k jichž správnému řešení je potřebí poznatků a vědomostí, jaké nestaly se ještě části vzdělání všech odborníků, neb o otázky, jaké poskytují možnost k dalšímu vývinu vědy

a získání nových poznatků. Že by v této trestní věci šlo o otázku takové povahy, stížnost netvrdí, a není ani jinak patrné. Nejde ani o případ nesnadný, t. j. o případ, v němž objevují se příznaky a poukazy tak jemné, rozmanité a skutečně nebo zdánlivě si odporující, že cílevědomé pozorování a pojmání jejich, srovnání jich v celek jednotný, a správné posuzování celkového stavu předpokládá, by osoba, posuzující případ, ovládala vědu ve všech jejích podrobnostech a methodách, osvojivši si usilovnou vědeckou práci zkušenosti, zdatnost a soudnost i pro odborníky neobvyklé. V této trestní věci poukazuje vše, co svědci udali o chování se a výrocích obžalovaných před činem, při spáchání činu a po činu, stejnoměrně, jasně a přesvědčivě k tomu, že obžalovaný — třebaže je těžkým neuropathem a osobou lehce popudlivou, na jejíž mysl účinkovaly také líhoviny, kuřivo a hádka — v době, o kterou jde, nebyl zbaven rozumu a vědomí, naopak byl si dobře vědom toho, co zamýšlel, co činí a co vykonal. Opačné poukazy — nehledě ke tvrzení, že si obžalovaný druhého dne na události nevzpoměl, — vůbec se neobjevily. Nebylo proto příčiny, odmítati úkol posuzování duševního stavu obžalovaného znalci již slyšeným, jimž nelze upříti dostatek vědomostí a zkušeností též v oboru psychiatrie pro případy ne nesnadné, aniž dostatek svědomitosti, aby se nebyli spokojili s pozorováním obžalovaného při hlavním přelíčení, kdyby ke spolehlivému a správnému rozpoznání duševního stavu bylo bývalo potřebí pozorování obžalovaného po dobu delší.

Čís. 1314.

Byl-li člen závodní rady v zájmu dělnictva nucen uvést v sezení závodní rady nepřístojnosti, stačí k beztrestnosti jeho v řízení o žalobě, podané naň proto pro urážku na cti, důkaz pravděpodobnosti. V pozdějším potvrzení urážlivého výroku dlužno spatřovati opakování jeho.

(Rozh. ze dne 22. října 1923, Kr I 630/23).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti gen. prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu ve Falknově ze dne 20. února 1923 a rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Chebu ze dne 28. dubna 1923, porušen byl zákon v ustanovení Šu 490 tr. zák.; rozsudky ty se v odsuzující části zrušují a okresnímu soudu ve Falknově se ukládá, by, šetře zásady Šu 293 tr. ř. v rozsahu zrušení ve věci znovu jednal.

Důvody:

Dle obsahu spisů konalo se dne 6. října 1922 sezení závodní rady těžírstva v V. u přítomnosti zástupce horního úřadu v K., kde jednáno bylo o vypovídání a propuštění jednotlivých zaměstnanců, při kteréžto příležitosti člen závodní rady horník Josef T. se vyjádřil, že při určování dotyčných, v úvahu přicházejících dělníků se strany jednotlivých závodních orgánů nepostupuje se vždy nestranně a že lidé, jichž ženy jsou povolny, výpověď nedostanou a naopak. K vyzvání horního ředitele G-a,